

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/79/2023
Identifikačné číslo spisu:	2521010223
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2521010223.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku na neverejnom zasadnutí konanom 9. októbra 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvineného X. I. R. Y. Á. Č. U. pre zločin znásilnenia v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 199 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného X. I. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. októbra 2022, sp. zn. 5To/78/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného X. I. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd v Piešťanoch (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom zo 6. júna 2022, sp. zn. 8T/68/2021 uznal obvineného X. I. (ďalej tiež „obvinený“) za vinného zo zločinu znásilnenia v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 20.3.2021 v čase asi o 09:15 hod. v obci O. v rodinnom dome č. XX násilím a proti vôli 87 ročnej majiteľky Q. Y., túto za účelom donútenia k súloži v spálni schytil za ruky, hodil ležmo na posteľ, v čom sa mu snažila zabrániť slovne a žiadala ho, aby so svojím konaním prestal a aj fyzicky, a to odtlačaním jeho tváre, čím sa jej podarilo od neho vyšmyknúť a prebehnúť k oknu, ktoré otvorila, pričom kričala o pomoc, načo k nej obžalovaný X. I. pribehol, okno zatvoril, druhou rukou ju presunul a opäť hodil na posteľ, kde jej napriek kríženiu nôh z ľavej strany tela od pásu dolu k členku čiastočne stiahol nohavice s nohavičkami a svojím pohlavným údom sa pokúšal vniknúť do poškodenej, čo sa mu ani čiastočne nepodarilo, vzhľadom na zúženú pošvu poškodenej Q. Y., ktorej tak spôsobil oderku sliznice vonkajších rodidiel na vchode do pošvy, pričom u obžalovaného X. I.Á. došlo k výronu semena na zadnú vnútornú stranu nohavičiek poškodenej, pričom obžalovaný X. I. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T 114/1997 zo dňa 16.6.2000 právoplatným dňa 9.11.2000 bol obžalovaný X. I. odsúdený za trestný čin znásilnenia podľa § 241 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a za trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 ako obzvlášť nebezpečný recidivista na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10

(desať) rokov so zaradením do III. (tretej) nápravnovýchovej skupiny.

Za to súd I. stupňa obvinenému podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 20. októbra 2022, sp. zn. 5To/78/2022 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“), podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal obvineného za vinného zo zločinu znásilnenia v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 199 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 20.3.2021 v čase asi o 09:15 hod. v obci O. v rodinnom dome č. XX násilím a proti vôli 87 ročnej majiteľky Q. Y., túto za účelom donútenia k súloži v spálni schytil za ruky, hodil ležmo na posteľ, v čom sa mu snažila zabrániť slovne a žiadala ho, aby so svojím konaním prestal a aj fyzicky, a to odtláčaním jeho tváre, čím sa jej podarilo od neho vyšmyknúť a prebehnúť k oknu, ktoré otvorila, pričom kričala o pomoc, načo k nej obžalovaný X. I. príbehol, okno zatvoril, druhou rukou ju presunul a opäť hodil na posteľ, kde jej napriek kríženiu nôh z ľavej strany tela od pásu dolu k členku čiastočne stiahol nohavice s nohavičkami a svojím pohlavným údom sa pokúšal vniknúť do poškodenej, čo sa mu ani čiastočne nepodarilo, vzhľadom na zúženú pošvu poškodenej Q. Y., ktorej tak spôsobil oderku sliznice vonkajších rodidiel na vchode do pošvy, pričom u obžalovaného X. I.Á. došlo k výronu semena na zadnú vnútornú stranu nohavičiek poškodenej.

Za to odvolací súd uložil obvinenému podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený X. I. vlastným písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 22. marca 2023 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), f), g), i) Trestného poriadku. Bez bližšieho priradenia argumentácie k jednotlivým písmenám vyššie uvedeného ustanovenia Trestného poriadku obvinený všeobecne uviedol, že rozpor medzi skutkovou vetou, právnou vetou a právnou kvalifikáciou skutku nebol zosúladený tak, aby zodpovedal skutku vyjadrenému v skutkovej vete rozsudku súdu I. stupňa, pričom táto vada nebola odstránená ani odvolacím súdom. Podľa obvineného v danom prípade nebolo preukázané fyzické násilie voči poškodenej.

Ďalej obvinený uviedol, že pokiaľ orgány činné v trestnom konaní iniciatívne a vlastnou aktivitou vytvoria podmienky a navodia situáciu so zjavnou snahou, aby bol trestný čin spáchaný, rozšírený jeho rozsah, alebo dokonaný, pôjde o exces z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje.

Podľa obvineného revízny princíp zahŕňa aj povinnosť preveriť po právnej stránke, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté rozhodnutie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávě. Ak pretrvávajú pochybnosti aj po vyčerpaní všetkých potrebných na dostupných možností dokazovania o priebehu skutku, uplatní sa pravidlo in dubio pro reo.

Záverom obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby ho spod obžaloby oslobodil. Prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Jána Chmela, advokáta so sídlom v Piešťanoch, odôvodnil obvinený dovolanie písomným podaním z 26. apríla 2023.

V písomnom odôvodnení uviedol, že dovolanie podáva z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1

písm. i) Trestného poriadku.

Podľa obvineného oba vo veci konajúce súdy vyhodnotili dôkaz na nohavičkách poškodenej (mužské sperma) tak, že tejto stope predchádzal sexuálny akt, ktorý však neskončil prienikom penisu do pošvy poškodenej. Táto úvaha nie je dôkazom o spáchaní skutku obžalovaným, pretože predmetná stopa sa mala nachádzať na zadnej strane nohavičiek, ktoré mala poškodená na sebe, pričom oblečené mala ďalšie kusy oblečenia, bránila sa, ležala na chrbte. Z toho vyplýva, že vo veci konajúce súdy nevyhodnotili dôkazy vo svojom súhrne správne, a preto ani nemohli ustáliť, že sa skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba stal a že ho spáchal obvinený.

Obvinený uviedol, že odsúdenie je založené výlučne a v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktorých získanie alebo vykonanie sa spochybňuje, pričom týmto dôkazom je nepravdivá zmätočná a podľa názoru obvineného aj vyfabulovaná výpoveď poškodenej Q. Y. a znalecké dokazovanie, ktoré vychádza iba z predpokladov. Bolo preto pochybením, že sa vo veci konajúce súdy neriadili zásadou in dubio pro reo.

S poukazom na publikované názory zahraničných psychológov obvinený uviedol, že v prípade poškodenej ide o motivované uvažovanie spočívajúce v popieraní reality, zbožného želania a mylnej predstavy o udalosti, ktorou malo byť jej znásilnenie obvineným.

Záverom obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 371 ods. 1 písmeno i) Trestného poriadku a následne rozhodol podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa v súlade s § 376 Trestného poriadku dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie poškodenej, ktorá súdu I. stupňa zaslala obálku, ktorá obsahovala listiny nesúvisiace s predmetnou trestnou vecou a Okresnej prokuratúre Piešťany, ktorej prokurátorka sa k dovolaniu vyjadrila písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 13. júna 2023.

V písomnom vyjadrení prokurátorka uviedla, že z odôvodnenia dovolania je zrejmé, že obvinený namietal spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech. Vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Prokurátorka uviedla, že pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku odvolacieho súdu. Použitie zásady in dubio pro reo prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce, spravodlivé rozhodnutie.

Záverom prokurátorka navrhla Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa predložil vec na rozhodnutie o dovolaní obvineného X. I. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 20. novembra 2023.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvineného spĺňa podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku a § 373 Trestného poriadku a (až na výnimku uvedenú

nižšie) aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd primárne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia.

Z § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že najvyšší súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Podľa názoru dovolacieho súdu časť odôvodnenia dovolania obvineného (námietky týkajúce sa vyhodnotenia zaistených stôp na oblečení poškodenej) je na mieste vyhodnotiť ako námietky proti skutkovým zisteniam, pričom ako je vysvetlené na inom mieste tohto rozhodnutia, dovolací súd nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy.

Vo vlastnoručne koncipovanom dovolaní obvinený uviedol, že „pokiaľ orgány činné v trestnom konaní iniciatívne a vlastnou aktivitou vytvoria podmienky a navodia situáciu so zjavnou snahou, aby bol trestný čin spáchaný, rozšírení jeho rozsah, alebo dokonaný, pôjde o excés z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje“, ktorý argument by síce bolo možné všeobecne subsumovať pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, avšak uvedené konštatovanie obvineného zostalo iba vo všeobecnej rovine a nie je obvineným, ani obhajcom podporené akýmkoľvek relevantnými konkrétnymi skutočnosťami. Dovolací súd teda konštatuje, že táto časť dovolania obsahuje formálne nedostatky v tej podobe, že obsahovo nie je odôvodnené zo zákona relevantnými dôvodmi pre podanie dovolania.

Pokiaľ obvinený v odôvodnení dovolania uviedol, že „odsúdenie je založené výlučne a v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktorých získanie alebo vykonanie sa spochybňuje, pričom týmto dôkazom je nepravdivá zmätočná a podľa názoru obvineného aj vyfabulovaná výpoveď poškodenej Q. Y. a znalecké dokazovanie“, bolo by možné tieto argumenty subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných

nezákonným spôsobom (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok z 2. februára 2010, č. 36110/03, Emen p. Turecku, rozsudok z 26. januára 2010, č. 25585/02).

V tomto smere dovolací súd marginálne uvádza, že vo veci konajúce súdy podrobili oba namietané dôkazy (výpoveď poškodenej a znalecké dokazovanie) hodnoteniu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, náležitým spôsobom sa s dôkaznou situáciou vysporiadali v odôvodneniach svojich rozhodnutí, pričom v žiadnom prípade nejde o jediné dôkazy svedčiace v neprospech obvineného.

V posudzovanom prípade dovolateľ (obvinený) síce vo vlastnoručnom písomnom podaní uplatnil dovolacie dôvody upravené v § 371 ods. 1 písm. c), f), g), i) Trestného poriadku, avšak z ostatných vecných argumentov uvedených obvineným vyplýva, že dovolanie smeruje k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písmeno i) Trestného poriadku, tak ako to napokon vyplýva z odôvodnenia dovolania podaného obvineným prostredníctvom obhajcu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou sa vylučujú námietky skutkové, čo znamená, že nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdom I. stupňa a odvolacím súdom, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (rozhodnutie č. 47 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014).

Z uvedeného vyplýva, že obvinený môže v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Inak povedané, dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (R 47/2008). Dovolací súd konštatuje, že skutok, pre ktorý bol obvinený právoplatne uznaný za vinného, z pohľadu ustálenej skutkovej vety - ktorou je dovolací súd viazaný, t. j. ktorej správnosť a úplnosť nemôže skúmať a meniť z podnetu dovolania obvineného - zodpovedá všetkým zákonným znakom zločinu znásilnenia v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 199 ods. 1 Trestného zákona. V tomto smere dovolací súd konštatuje, že znenie skutkovej vety rozsudku odvolacieho súdu s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadruje všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácii skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obvinený uznaný za vinného.

Väčšina argumentácie obvineného uvedená v dovolaní tvorila odôvodnenie odvolania obvineného proti rozsudku súdu I. stupňa a odvolací súd sa s ňou v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal.

Predmetné odôvodnenie je podrobné a vyčerpávajúce, dávajúce vo svojom súhrne odpoveď na všetky relevantné skutkové a právne otázky. Súd sa tiež riadne vysporiadali s obhajobou obvineného a reagovali na všetky ním uplatnené podstatné námietky, resp. tvrdenia. Dovolací súd bez potreby opakovania v tomto smere poukazuje na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu str. 7 -13.

To, že sa obvinený so skutkovými závermi súdov nestotožňuje (má iný, vlastný názor na hodnotenie vo veci vykonaných dôkazov) a ich „reakciu“ na jeho argumentáciu nepovažuje za uspokojivú (a pre jeho osobu úspešnú), nemôže potom znamenať naplnenie žiadneho dôvodu dovolania.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov alebo právo na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

V súvislosti s námietkou obvineného, že súdy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), dovolací súd poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, aj podľa rozhodnutia, sp zn. R 37/1971, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto zásady v dovolaní nie je prípustná.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Riadiac sa vyššie uvedenými právnymi úvahami Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov, ktoré obvinený vo svojom dovolaní uviedol, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.